

ΕΥΦΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES AURIOL

Ο ΜΠΑΡΜΠΑΣ ΜΟΥ ΟΥΒΡΕΛΑΓΚΕΛ!

— Τι ήταν εκείνο, Άγιε Παφνούτιε!..

“Όταν ήμουν 11 χρόνων χαϊβάνι στο χωριό μου, ούτε μιά μέρα δεν περνούσε δίχως ν’ άκούσω τ’ όνομα του μπάμπια μου Ούβρελαγκέλ — άδελφού τής μάνας μου — νά τόν προφέρουν οι γονεοί μου είκοσι τουλάχιστον φορές τόν 24ωρο!..

— Νά μελετάς τά μαθημάτ’ σου, νά προοιβάξωσα κάθε χρόνο, και νά μεγαλώσεις και σπουδάσεις, νά γίνης δικηγόρος στό Παρίσι, όπως ο μπάμπιας σου Ούβρελαγκέλ, που έλεγε συχνά ή μάνα μου!

— Όλο και τενεκέδες μούμαθες νά κολλάς στις ούρες τόν σκύλον, παλιοζάγαρο, κι’ ούτε πέναιες στό χέρι σου βιβλίο... Νά σ’ έβλεπε από καρμιά μεριά ο μπάμπιας σου Ούβρελαγκέλ, τ’ά σου τις έβραζε τόν δίχως άλλο, ούθλοζε συχνά ο πατέρας μου.

Κι’ εγώ ο φοκαρατζίκος, μαθητής τής έκτης τάξεως του δημοτικού σχολείου, ζόντενα άπ’ τήν πολλή τή γκρίνια ν’ άποβλασθώ. Θεοφρούσα σάν κάτι τόν ύπερτατό, τόν ύπεράνθρωπο, αυτόν τόν μπάμπια μου με τόν άλλόκοτο όνομά του, και γι’ αυτό διαφρούσα νά τόν γνωρίσω.

Είχαμε τή φωτογραφία του στό σαλόνι, μιά δέν τοίμαδα νά τρυπώσω εκεί μέσα και νά τόν χορτάσω βλέποντάς την, γιατί δέν είχαν έμπιστοσύνη στη φρονιάδα μου οι γονεοί μου και τόν σαλόνι ήταν γεμάτο από βαζάκια, υπιμελό κι’ άνθοδοχεία!..

Κάποιο άπ’ αυτά θάρρηνα τόν πάτομα και θά τόπαζα, και γι’ αυτό, μόλις μ’ έβλεπε ή μάνα μου νά κοντζιγγόνω στού σαλονιού τήν πόρτα, άπορζε τόν σκουπόζυλο και σάν με γράπωνε στό νύχια της... πού σέ πονεί και πού σέ σφάζει!..

Ένα μεσημέρι, γρονθόντας άπ’ τόν σχολείο μου, πέταξα άπ’ τόν άνοιχτό παράθυρο τού δρόμου τή χαργαρισμένη με τετραδά και βιβλία σάκκα μου μέσα στην τραπεζαρία μας. Ήταν μιά τρελλή συνήθεια μου αυτό τόν πράγμα και μου άρεσε νά τήν επαναλαμβάνω ταχτικά, κάθε φορά πούβλεπα άνοιχτό παράθυρο στό σπίτι μου.

Πρώτα, γιατί ξεφορτωνόμουν τά βιβλία μιά ώρα γρηγορώτερα, και δεύτερον, γιατί μούζε κολλήσει στό μυαλό, σάν γραμματόσημο σέ φάκελλο, ή περιέργεια νά βλέπω, σάν άνέβαινα κατόπι σπύι μου, άν τυχόν ή σάκκα μου έπεσε ίσα στό λάτομα τής κωμικής, δίχως νά πάρη σβάρα κανένα έπιπλο ή γυαλιό!..

Έπεφτε κάθε μέρα ξύλο, ιδιαίτερο και συμπληρωματικό, γιά τή ζημιάκι αυτή μαγία μου, μιά τί τά θέλετε;... Ήταν μαγία άθεράτευτη νά κάνω κάθε μέρα τήν άπαραίτητη αυτή μανούβρα, κι’ έτσι μ’ έδεσε μηχανικά ή μάνα μου γι’ αυτό, δίχως νά μου λεί νά τόν ξεκόψω πειά...

Κι’ εγώ πάλι έτρωγα τόν ξύλο μοιρολατρικά, σκόνοντας τόν κεφάλι, δίχως νά πάρω νά τόν Ξανακάνω κάθε μέρα και τήν ίδια ώρα!..

Ένα μεσημέρι λοιπόν, καθώς πέταξα τή σάκκα μου άπ’ τόν δρόμο κι’ άνέβηκα κατόπι τις σκάλες, προετοιμάζοντας τήν πλάτη μου γιά τόν συνηθισμένο ξύλο, είδα νά βασιλεύη παρόξενη ήσυχία σ’ όλο τόν σπίτι...

Ή ύπερτίρα ήταν στην κοζίνα, ή γάτα μας ήθε και τριβόταν στό πόδια μου, ο σκύλος μας κούναγε τήν ουρά του πρόσχαρα, και μονάχα ή γκρινιάζικη φωνή τής μάνας μου δέν άκουγόταν πονθενά!..

— Έχει γούστο, σκέφτηκα, νά φρέξη σήμερα ήμέρα αναλαύσεως γιά τή δυστυχισμένη πλάτη μου!... Τι νάγινε λοιπόν ο κέρβερος, ή μάνα μου;

Πλησίασα, πατώντας στις μύτες τών παπουτσιών μου, στην πόρτα τής τραπεζαρίας... Ψυχή δέν ήταν εκεί μέσα! Κότταξα άπ’ τήν κλειδαφύρα στό σαλόνι... Ψυχή κι’ εκεί! Πλησιάζοντας όμως στην κρεββατοκάμαρα, άκουσα τή σурητή φωνή τής μάνας μου, πού διάβαζε έφημερίδα:

— ... Καταπιόσα δέ φιαλίδιον φανικού δξέος, εξέπνευσεν εν μέσση φρικτών άλγηδόνων. Οι λόγοι τής αυτοκτονίας ύποτίθενται έξωτικοί.

Χοροπήδησα άπ’ τή χαρά μου. Αυτό ήταν!... Δέν είχα σκεφθεί πως ήταν άδιάθετος άπ’ τόν πρώτο ο πατέρας μου. Και τώρα, Ξαπλωμένος άκόμα στό κρεβάτι, είχε πλάι τόν καθισμένη τή μάνα μου, νά τού διαβάσει έφημερίδα...

— Άντίο ξύλο σήμερα! Ξεφώνισα με λαχτάρα. Ίσα στό σαλόνι τώρα, νά ιδώ τή μούρη τού μπάμπια μου Ούβρελαγκέλ!..

Ξέννοιστος πειά άπ’ τήν έπιτήρηση τών γονειών μου, τρύπωσα γρήγορα στό σαλόνι, άνέβηκα σέ μιά καρέκλα, από κει στό τραπέζι, και πατώντας στις μύτες τών παπουτσιών μου, τέντωσα τόν λαμό μου στην πολυπόθητη φωτογραφία τού Ξακουμένου μπάμπια μου Ούβρελαγκέλ... Μά μόλις τήν άντίκρισα, μ’ έπιασε άπογοήτευσι... Τι ήταν εκείνο, Άγιε Παφνούτιε!.. Μιά κομική μουτσούνα, φαλακρή και Ξυρισμένη σάν μαδιμένο γουρονόπουλο... Ένα ψαθάκι στεκόταν κατακορφής στό δλόγγιμο από τριχές κεφάλι του, κι’ ένα μουστακάκι πολυφαλλιδισμένο πέταγε τις γουρονότριχές του σάν βουρ-

τάκι, στό επάνω χείλος τού πάντα συσφωμένου στομάτιού του...

Έχασε πολύ άπό τότε, στην παιδική συνείδησι μου, ο μπάμπιας μου αυτός με τόν άλλόκοτο όνομά του. Και τόν κοροϊδεύα πειά άναιδέστατα μπροστά στους γονεοίς μου, τότε λέγοντάς του «πόμολο τής πόρτας» γιά τόν κεφάλι του, και τότε «έφταμηνηνιτο σκαντζόχοιρο» γιά τόν άγριεμένο και Ξεπεταμένο μουστακάκι του...

Ξέχνα έπάνω του όλη τήν παιδική γολή μου, γιά όσα τραβήξα έξ αιτίας τών συγκρίσεων μαζί του και μαζί μου... Μούλεγα συχνά:

— Κοροσκοκιάζεις στό σκακία, ενώ όταν ήταν στην ήλικία σου ο μπάμπιας σου Ούβρελαγκέλ δέν άφινε τόν βιβλίο του άπ’ τή χέρι...

— Χαράμι σέ ταΐζουμε, λεχρίτη... Τράπα Ξοδονούμαστε νά σου άνοΐζουμε τά στραβά σου με λίγα γραμματάκια... Ένώ ο μπάμπιας σου Ούβρελαγκέλ έκανε τούτο κι’ έκανε κείνο, και κάποτε μάζ έπε τούτο και κάποτε μάζ έπε τ’ άλλο...

Τόν ίδιο καλοκαίρι, τελειώνοντας τις εξετάσεις μου, προοιβάστηκα με τόν έπίσημο κι’ αναπάντεχο βαθμό «Λίαν Καλώς»!... Είχε βάλει, φάνεται, ο διάολος τήν ουρά του στό γραπτά μου, και είτε γιατί έγραφα καλά (!), είτε από άφηρημάδα κλασική τών δασκάλων μου, πήρα τόν καλό αυτό βαθμό...

Τρελλοί άπ’ τή χαρά τους, ο πατέρας μου κι’ ή μάνα μου, θέλοντας νά μ’ άποζημιώσουν γιά τις κατσάδες τής χρονιάς, άποφάσισαν νά μπουν στό Ξεσοδα, και μ’ έστειλαν νά περάσω τις διακοπές τού καλοκαιριού στό Παρίσι, κοντά τόν μπάμπια μου τόν Ούβρελαγκέλ!

Καμωρωτός κι’ εγώ, σάν παραγωνορισμένη από καρού, μιά έπί τέλους άναγνωρισμένη άξία, μπήκα τόν τράινο, μαζί μ’ ένα γνωστό στους γονεοίς μου σιδηροδρομικό υπάλληλο, στόν όποιο με σύστησαν νά με προσέξω στό ταξίδι.

Κοντά τόν βραδάκι φτάσαμε. έπί τέλους, στην Ξηλεντή κι’ όνειρεμένη πρωτεύουσα... Έκθαμβος σάν χίμα, χάξανα στό δρόμο με τά πανήγυρα σπύια τού Παρισιού, τούς πολυθρόνους δρόμους του, τόν άμείρητο κοσμάκι. Ός πού φτάσαμε στό σπιτικό τού θείου μου. Τού φοβερού και τρομερού και Ξακουστού Ούβρελαγκέλ.

Τόν βρήκα τόν αγαπητό μου θείο όπου τόν φαναξόμουν!... Άνοστο και σαχλό, μ’ ένα φαφούτικο και συσφωμένο στοματάκι, με τόν άώνιο Ξεθωριασμένο του ψαθάκι κατακορφής στό γλόμο του κεφαλιού του. Τόβραζε από κει πάνω μόνον όταν πήγαινε νά κοιμηθί!..

Ή θεία μου, μιά μέγισμα μεσόκοπη, γοητή σάν ήπολοτάμος, ήταν τόν φοβητρο τού μπάμπια μου. Τήν έτρεμε με τά σωστά του, άκουγε τις κατσάδες τής ύπομονετικά, και μόνον σάν πήγαινε στην κοζίνα της, Ξεφτινε ο μπάμπιας μου τόν κόρφο του.

Χάρηκαν κι’ οι δύο τους σάν με είδαν: Ή θεία μου γιά τά πεσκέσια πού κονβόλησα άπ’ τόν χωριό μου, κι’ ο μπάμπιας μου... Ά!... Ό μπάμπιας μου χάριξε γιά κάτι άλλο! Χάρηκε γιατί θά είχε πειά τόν ελεύθερο άπ’ τή γυναικα του και θά μ’ έβγαζε κάθε πρωί κι’ άπόγευμα, ο ίδιος, νά σεργιανίσουμε τόν Παρίσι. Πετούσα άπ’ τή χαρά μου! Θάβλεπα λοιπόν κι’ εγώ τή Παναγία τών Παρισίων, τόν πύργο τού Άιφελ, τόν Δάσος τής Βουλώνης, τόν παλάτι τού Λουΐξεμβούργου και τόσα και τόσα άλλα θαύματα... Ποιός τή χάρι μου λοιπόν!

Μά άλλοίμονο!... Κλάψτε με και σεις λιγάκι, γιατί βαφέθηκα νά κλαίο...

Και Ξερετε γιατί; Γιατί ο θείος μου Ούβρελαγκέλ, μόλις βγαίναμε άπ’ τόν σπίτι, άντί νά με σεργιανιά τούς δρόμους, άντί νά με πληγαινί στό άξιοθέατα τού Παρισιού, με τραβούσε ο άθεοφρόδος... στό καφενείο τής συνοικίας!... Έκει τόν περιμένα άνωπίμονα δύο χασομέρηδες κρεμανταλάδες φίλοι του, στρωνόντουσαν στό τραπέζι, άπαζαν τήν τράπουλα κι’ άρχιζαν ένα παχιδι άτελειώστο:

— 5 και 15 ίσον 20, και 14 άπ’ τούς βαλέδες ίσον 94... , έλεγε συχνά ο Ένας!

— 6 και 16 ίσον 22, και 14 άπ’ τούς άσσους ίσον 96... , Ξεφώνιζε ο Άλλος.

Κι’ εγώ, καθισμένος με άνία στό γεγονικό τους τραπέζακι, άκουγα τήν παρόξενη εκείνη άριθμητική τους — 22 και 14 ίσον 96! — έχατσα μύγες με τόν τσουβάλι και Ξεχασα σιγά-σιγά τήν προπαίδεια πού μάθαινα στό σχολείο, με τις άλλόκοτες προσθέσεις τού παχιδιού αυτού πού τώλεγα «πικέτος»!... Μαρούρησα σάν άγιος Βυζαντινός δυό μήςες, με τήν καταναγκαστική αυτή κλεισούρα μου στό καφενείο τής συνοικίας... Δέν με πρόσχε

— 5 και 15 ίσον 20, και 14 άπ’ τούς βαλέδες ίσον 94!..

— ... Καταπιόσα φιαλίδιον φανικού δξέος, εξέπνευσεν...

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΑΠΟ ΤΑ «ΡΟΔΑ ΣΤΟΝ ΑΦΡΟ»

ΕΛΛΗΝΟ

Ω! εκείνο το αλλόλοτο στην άνοιξη
μέσ' στη γλυκειά, την απαλή λαχτάρα.
Ω! ένα πουλάκι μέσα μου λαιλεί
και τρέμει, φτερουγίζει, λαχταρεί
κάτι απαλό κι' απόκοσμο πολύ.

Και νοιώθοντας πώς κάτι το καλεί
έξω απ' τον εαυτό μου κι' απ' τη φύση,
και θαρρώντας πως άκουσε φωνούλα
τρέμει καθώς στο λούλουδο ή δροσούλα.

Και κοντεύει να φύγει απ' την ψυχή μου
και πετώντας στα μάκρη της Άδύσσου
να γίνει Χερουβείμ του Παραδείσου.

ΓΙΑΤΙ ;

Μανούλα μου, γιατί έκλαιγες, γιατί έκλαιγες,
μανούλα μου χλωμή σαν το φεγγάρι;
Γιατί στα παιδικιά σου τα χρονιά μου
θηνούσες πλάι στο μαύρο μου κινάρι;

Μανούλα μου, γιατί έκλαιγες, γιατί έκλαιγες,
τάχα γιατί μ' άγροίκιας βρέμει;
Τάχα γιατί τη νεότη μου έπροφήτεες
κλωστή περιδικλωμένη στην άνεμη;

ΣΤΗΝ ΕΡΗΜΙΑ

Η μέρα χάραξε κι' απλώθη
στού ερημοκκλησιού την ερημιά
και φτέρωσαν οι υψίτοι πύθοι
και λαχταρίσαν τα κορμιά.
Κι' αντίλαλόνε τα κουνούνια
άρρυθμιστα, άργά, ιερά,
τόν κοπαδιών μέσ' στη γαλήνη

που απλώθηκε και στα νερά
της θάλασσας που άγνάντια
(στέκει
άκωμητη μέσα στο φώς...
Τού ξυλοκόπου το πελέκι
μονάχα σκιάδωσε ο ρυθμός.

PRELUDIO

(Ένός πορτραίτου και μιάς συμφωνίας).

Ήσουν Έσθ με τό λάγια σου, τό όνειρεμένα, τ' αλλόκοτα
πού με κλωδούσε στα Τάγματα και πού μ' ανέβαζε στ' άστρα;
Ήσουν Έσθ που περπατάγες μέσα στής Γνώσης τό τρίστηρα;
Μιά τριφεράδα δέν έννοιουσα στο πρώινό μας άπάντημα;
κάτι βαρύ και περιήλοσο σάλεψε μέσ' στην ψυχή μου...
Ήσουν Έσθ που περίεμα κι' έννοιουσα ξάφανο κι' αδέλγητα
νά κυβερνήη ο ίσκιος σου την τρισθλιμένη ζωή μου;

ΡΩΜΟΣ ΦΙΛΑΥΡΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΕΣ ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

- Ξεχρόνεσαι; Ξελασπώνεσαι.
- Η αλήθεια πλέει σαν τό λάδι στό νερό.
- Άγιος πού δέν κάνει θάματα, μύ κερύ και μύ θυμιάμα.
- Δούλευε νά τρώς και κούβε νάγης.
- Άνθρωπο βλέπεις, καρδιά δέν ξεχωρίζεις.

κάνεμας σαν έπιανον τό παιχνίδι.
Μόνον ο μάγικμας μου, κάθε φορά πού μ' άκουγε νά χασμουρίε-
μαι — και χασμουριόμουν σκοπίμως δυνατά — έρχόταν κοντά μου και
μούλεγε έμπιστευτικά:

- Άκουσε, πιτσιρίκο... Τώρα πού θά γυρίσουμε στό σπίτι, πρό-
σεξε μήν ξεστομίσεις λέξι στην θεία σου, πού ήμασταν και τί κάναμε...
'Αν σέ φωτίσει, πές της πώς κάναμε σοφίανι στα βουλεύματα...
'Αίντε και θά σου δώσω άλλο ένα λουκουμάκι! Ψή!... Πού-
σαι, γκαροσό!... 'Ένα λουκουμάκι μέ μύγδαλο στόν μικρό!...
Δυό μίνες — πρηνά κι' άπόγευμα — κράτησε αυτό τό
βιοά!... Και δέν είπα βέβαια ποτέ τίποτα στην θεία μου, μιά
σαν έδωσε ο Θεός και ξαναγύρισα στό χωριό μου, τά είπα όλα
στούς γονιούς μου...

Κοιήσαν τό κεφάλι τους αταί, κιντάχτηκαν κρυφά από
μένα στα μάτια, μιά δέν ξεστόμισαν λέξι.
Μολαταύτα, δέν λυτρώθηκα απ' τίς συγκρίσεις τους μέ τον
θειο μου Ουδρελαγκέλ.

Τώρα πειά δέν μούβλεπα, όταν βαρνούμουν νά διαβάσω:
- Τεμπέλη!... 'Ο είιος σου Ουδρελαγκέλ, όταν ήταν στην
ήλικία σου, στραβωνόταν στό διάβασμα!...

Μούβλεπα όμως:
- Άκομάτη!... Κορπίτη!... Άμ' βέβαια, ποιανού θά
μοιάσης, παρά εκείνου του παραλυμένου, του μυγοχάρτη του
θειού σου του Ουδρελαγκέλ!...

'Απελυσία δηλαδή...

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΤΟ ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑ «ΝΟ 158»

(Από τη δράσι της κατασκοπείας
κατά τον Παγκόσμιο Πόλεμο).

Κατά τά τέλη του 1912 ζούσε στο Βερολίνο κάποιος Ούγος Βέ-
λλερ, νέος ώς 20 ετών, ψηλός, αδύνατος, με ξανθά μαλλιά και με γα-
λανά σπινθηροδόλα μάτια. Η ζωή του νέου αυτού δέν παρουσίαζε εκ
πρώτης όψεως τίποτα τό έξαιρετικό. Έργαζόταν ώς άπλό υπάλλη-
λος σ' ένα εργοστάσιο ηλεκτρικών ειδών, με μισθό άρκετά πενιχρό.

Έν τούτοις ο Ούγος Βέλλερ είχε ταλέντο μηχανικού, ίδιώς δέν στά
ζητήματα που άφορούσαν τον άσφαμο τηλεγράφο. Μιά τεχνική επι-
θεώρησις είχε δημοσιεύσει σχετικά άρθρα του, τά όποια είχαν σημειώ-
σει μεγάλη επιτυχία. Έπίσης είχε κάνει και μία έφευρεσι, που μορ-
φούσε νά εφαρμοσθή στο εργοστάσιο σιό όποιο δούλευε, και νά βελ-
τιώση έτσι πολύ την παραγωγή και τό κόστος των προϊόντων.

Αυστυχώς όμως ο διευθυντής του εργοστασίου ήταν ένας άνθρωπος
αυταρχικός και έγωιστής, που δέν μπορούσε νά παραδεχτή ποτέ ότι
ένας υπάλληλός του ήταν ικανός νά βοηθή κάτι που δέν τό είχε ο ίδιος
σκεφθή προηγουμένως. Όταν λοιπόν τόλμησε ο Βέλλερ νά του ανα-
πτύξη την έφευρεσί του, θύμωσε πολύ με τό θράσος του αυτό και με
την πρώτη ευκαιρία τον έδιωξε απ' τό εργοστάσιο!

Άφου για κάμποσο καιρό ο Βέλλερ προσπάθησε του κάκου νά βοη-
θή άλλη δουλειά στο Βερολίνο, άποφάσισε νά φύγει για τίς Βρυξέλλες.
'Αλλά κι' εκεί τον παρακολούθησε ή ίδια άτυχία. Μ' όλα του τά νεύματα
και την έξυπνάδα του, δέν κατάθρονε νά βοηθή πουθενά μία θέσι
για νά κερδίση τό ψωμί του. Κάποια μέρα έπί τέλους τον πλη-
σίασε ένας κύριος ψηλός και παχύς και του πρότεινε ν' αναλάβη
εργασία ώς άσφαμοπιστής στην υπηρεσία της γερμανικής κατα-
σκοπείας. 'Ο Βέλλερ δέχτηκε πρόθυμα.

Πριν όμως προχωρήσουμε στη διήγησι μας, πρέπει νά πού-
με στούς αναγνώστες μας κάτι που τούς κινήμας ώς τώρα:
'Ο Βέλλερ αυτός λοιπόν δέν ήταν στην πραγματικότητα, παρά
ο 'Αλέξανδρος Στζέκ, πράκτορ της άγγλικής υπηρεσίας κατα-
σκοπείας, της περιφημής 'Ιντέλλιτζαν Σερβίσι. Είχε παύσει δέ
έπί χρονία την κωμωδία του άνέργον και πεινασμένου υπάλλη-
λου σκοπίμως, όσπουτον επιτύχει τον σκοπό του, νά προσληφθή
δηλαδή στη γερμανική υπηρεσία κατασκοπείας, για νά την προ-
δίη στους Άγγλους.

Όταν κηρύχτηκε ο ευρωπαϊκός πόλεμος, ο Βέλλερ — ο ό-
ποιος είχε έντομεταξύ κερδίσει την έμπιστοσύνη των άνωτέρων
του — ήταν άσφαμοπιστής του τμήματος γερμανικής κατασκο-
πείας του Βελγίου. Χάρης στη θέσι του αυτή μπόρεσε νά προσ-
φέρη πολλές υπηρεσίες στούς Συμμάχους. Τό μεγαλύτερο όμως
κατόρθωμά του εινε ότι μπόρεσε νά ξεγηγήσει και νά κινή γνω-
στό στην άγγλική υπηρεσία τό κρυπτογραφικό γερμανικό τηλε-
γράφημα «Νο 158», τό όποιο έκανε την 'Αμερικη ν' άσφαμίση
νά λάη μέρος στόν πόλεμο.

Όπως έχετε, ή Γερμανία, θέλοντας νά έμποδισή με κάθε μέσο
την επέμβασι της 'Αμερικης στόν πόλεμο, προσπάθησε νά δημιουργή-
ση διάφορες έσωτερικές άνωμαλίες στούς 'Ηνωμ. Πολίτεες. Έτσι, οι
'Αμερικανοί, άπορροφημένοι απ' τίς ύποθέσεις της χώρας τους και
συγχρόμως επηρεασμένοι απ' την προπαγάνδα των Γερμανών πρακτό-
ρων, διάσταξαν νά λάβουν μέρος στην πανευρωπαϊκή σύρραξι.
'Αλλά και οι Σύμμαχοι δέν έμειναν άργοι: Φρόντιζαν μ' επιτηρεσιώ-
τητα νά εμφανίζον έξοχωμένα στα μάτια των 'Αμερικανών όλα τά
μαύρα σημεία της πολιτικής δράσεως των Γερμανών, όπως π.χ. την
καταστροφή του Βελγίου, τον τορπιλισμό της «Λουΐσιανιάς» και του
«Σούσεξ», τον τουφεκιισμό της μίς Κάβεελ και άλλα. Έτσι ή 'Αμε-
ρικη ήταν έτοιμη πειά σχεδόν νά επέμβη κι' αυτή στόν πόλεμο. Τότε
λοιπόν ή Γερμανία επεχείρησε τό τελευταίο της μεγάλο κόλλο!...

Τόν 'Ιανουάριο δηλαδή του 1917, ο ύπουργός των 'Εξωτερικών
της Γερμανίας έστειλε στόν κόμητα Μτένστορφ των Γερμανών πρό-
ξενο στός 'Ηνωμ. Πολίτεας, ένα κρυπτογραφικό ραδιογράφημα, τό
περίφημο «Νο 158». Τό τηλεγράφημα αυτό περιείχε λεπτομερείς οδη-
γίες για την ύποκίνησι ενός πολέμου μεταξύ Μεξικου και 'Ηνωμ. Πο-
λιτειών. Προηγουμένως ή Γερμανία είχε αναλάβει την ύποκρέωσι νά
ύποστηρήξη τό Μεξικό στόν πόλεμο αυτόν, με χρήματα, όπλα και πο-
λεμοφόδια. Έτσι οι 'Ηνωμ. Πολίτεας θά βρισκόntonταν στην
ανάγκη νά ύπερασπισθόν τά σύνορά τους, και δέν θά μπορού-
σαν νά άνδιαφερόnton για τά ζητήματα της Εξόφλης!...

Τό καταχθόνιο αυτό σχέδιο θά πετύγανε άναμφίβολως, άν ή άγ-
λικη 'Ιντέλλιτζαν Σερβίσι δέν έμάθανε τά πάντα, χωρίς
στόν πράκτορά της Ούγο Βέλλερ, ο όποιος έστειλε αντίγραφο
του σατανικού τηλεγραφήματος στην Άγγλία άμέσως. Χάρης
νά χάσουν λοιπόν καιρο ο Άγγλοι, φρόντισαν νά στείλουν τό
κέλιενο του περιήμου τηλεγραφήματος «Νο 158» στην 'Αμε-
ρικανική Κυβέρνησι. Την 1η Μαρτίου του 1917 δημοσιεύθηκε τό
κειμένο αυτό στις άμερικανικές εφημερίδες, προκαλώντας την
άγανάκτησι και την καταργησι της κοινής γνώμης έναντιον
της Γερμανίας. Κι' έπειτα από ένα μήνα σχεδόν, οι 'Ηνωμένα
Πολίτεας κήρυξαν τον πόλεμο επίσημος κατά της Γερμανίας.

Όσο για τον Ούγο Βέλλερ, ή μάλλον τον 'Αλέξανδρο Στζέκ,
έγινε κυριολεκτικώς άφανος μετά τό κατόρθωμά του αυτό. Οι
Γερμανοί ίσχυρίζονται ότι τον ανακάλυψαν και τον τουφέκισαν.
Σύμφωνα όμως με τίς άγγλικές εφημερίδες του 1929, ο Βέλλερ
βρισκόταν ακόμη την εποχή εκείνη στο Λονδίνο.